

Valoarea „de piață” a unei economii mondiale (de război) ajunsă pe burse: ultima cotație, a morții... Când guvernul nu vă vrea binele, ci banii, casele, poate și sufletul...

Cezar Adonis
Mihalache

Suntem tot mai aproape de adevărata linie roșie a lumii... Dincolo de care, întoarcerea nu va mai fi posibilă... Pentru că, din cenușă, nu te întorci... Și suntem în pragul zilei în care ni se va spune că războiul va merge înainte și fără... război. Chiar dacă lumea își va crea alianțe pentru a lupta pentru acel ceva devenit atât de neprețios pentru nebunii ce ne conduc, pacea, neîn-doielnic, ea va fi pusă la zid... Pentru că, și în clipa în care nu va mai fi război ca poftă de a distruge, de a ucide, economia lumii va trebui, ni se va spune, să meargă înainte, pentru a nu colapsa... Și nu o va putea face prin pace, ci doar prin război... Ni se va demonstra că războiul va fi devenit singura șansă de supraviețuire economică a țărilor lumii... Chiar dacă prețul final va fi însăși destinul omenirii... Pentru că, tot ceea ce s-a investit și se investește cu atâta frenezie, acum, în industria războiului nu va putea fi „convertit” într-un bine al lumii, prin pace... Pentru că războiul nu poate supraviețui hrănindu-se cu pace... Are nevoie de bani, de investiții, de moarte, de omoruri și asasinat ale aceluia care aleargă după pace... Și suntem deja în acea zonă roșie, crepuscul al finalului... Toate economiile lumii sunt reorganizate pentru a da viață (acum!) mașinării de război... Care este astăzi atât de ademenitoare pentru toate acele state aflate în prag de faliment... Și pentru care nu contează, căci linia de scadență pare departe, acest ultim cost... Chiar dacă, evident, va fi chiar ultimul preț plătit de omenire...

Când o fabrică de armament este inclusă pe marile burse pentru evoluția sa financiară, chiar dacă prețul a fost poate moartea, evident, jocul a fost deja reconfigurat... Căci, avem pe piața bursieră ultima entitate ce ar fi trebuit să ajungă acolo, o reprezentantă a industriei militare, acțiunile

companiei nemțești „Rheinmetall” (producător de tancuri și muniție, care, de la invadarea Ucrainei de către Rusia, și-a triplet valoarea de piață) fiind incluse în indicele bursier DAX, care grupează cele mai importante 40 de acțiuni cotate la Bursa de la Frankfurt.

Și nu atât prezența acestei companii pe panoul bursier este gravă, ci inaugurarea unui nou mecanism financiar-bursier... Căci, vor urma instituții bancare

internaționale investind, nu în casele oamenilor, nu în asigurările de viață, nu în pacea lumii, ci în război... Care este, acum, mai profitabil... Instituții geo-zonale, și apoi locale, pecinginea îndestulării cu precursorii morții dând dependență financiar-economică țărilor și extinzându-se până la, nu ultimul șurub dintr-un proiect militar, ci până la ultima viață care poate fi stoarsă, având deja un preț negociat de demenții ce ne conduc... Și fi chiar vom fi fără nici măcar „o ultimă ieșire”... Pentru că, în momentul în care băncile și bursele (care, probabil, nu se vor limita doar la „a investi”, ci vor schimba configurația „civilă” a acestor instituții), vor crăpa, nemaivând cine să absoarbă prea multul deja plus de război, colapsul va fi inevitabil... Pentru că, pe măsură ce această industrie va avansa, vor dispărea tocmai aceia pentru care se vor fi făcut „investițiile”, națiunile mărșăluind pe post de carne de tun... Doar că nu va fi megafalimentul industriei-gheșeft de imobile și asigurări civile, ci a gheșeftului de război... Iar când tot ceea ce ființează, astăzi, ca industrie, ca economii locale, naționale, regionale, ca burse jucând la cotația morții valoarea de

pieță a industriei de armament, va deveni în sine, nu o industrie a unui război al lumii, ci al însăși morții, va fi prea târziu. Pentru că falimentul acestora nu va produce unde și valori economico-financiare în economiile emergente, și nu vor putea fi compensate prin absorbții de pe alte piețe, nici măcar cele ale unei Europe devenite vasală a megaekonomiilor strategice de război, ci prin moarte...

Și poate că pacea lumii nu este în pericol dacă

o fabrică produce o armă în plus... Dar, din momentul în care toate fabricile doar asta vor trebui să vizeze, la început sub pretextul revigorării și revenirii „în joc”, apoi prin încalzarmarea într-un ordin general, când bursele vor scoate de la listare toate firmele ce vor mai avea mărfuri ale păcii, atunci totul va fi, nu doar în pragul colapsului, ci al însăși nevoii de colaps. Crezând că așa ne vom mai putea salva o dată... Doar că schimbul de ture de pe tabla de șah nu va mai fi posibil, căci însăși tabla de șah va fi rămasă într-o singură culoare. Cea neagră, cea a ignoranței, cea a dezinteresului și abandonului... Cea a morții, poate atunci singura șansă de eliberare... Singura ce va mai fi rămasă o „doamnă” într-o lume a târfelor vânând viețile noastre...

Gheorghe
Pipera

Cu un deficit bugetar pe primele trei luni de doi la sută din PIB, Guvernul riscă să nu mai aibă curând bani de salarii și pensii. De asemenea, plățile ce compensații la facturile de energie din anii 2022-2023 sunt incerte, la fel cum sunt în dubiu rambursările de TVA către economie. Foarte interesant – sistemul judiciar nu are siguranța că va putea plăti toate salariile pe 2024 (și nici celelalte facilități aferente, cum ar fi chiriile, bonificațiile de dobândă la credite, abonamentele de transport sau medicale etc.). Cu atât mai puțin guvernul Ciolacu nu are bani pentru a plăti despăgubirile castigate de magistrați în instanțe contra statului (da, în instanțe, adică, prin decizii ale colegilor de breaslă...), care se cifrează la cca un miliard de euro. Precizez că deficitul bugetar pe întreg anul 2024 este de trei procente. Guvernul Ciolacu a consumat deja 2/3 din acest deficit în doar trei luni. Evident că se va apela din nou la credite – doar că, ce să vezi, datoria publică s-a dublat în patru ani, iar dobânzile sunt azi la cote maxime, dat fiind ratingul scăzut de țară (menținut în stare jalnică în ciuda creșterii mirobolante a PIB – ului, o creștere pe datorie și pe consum din credite, de altfel). Sunt datorii întinse și pe 30 de ani – la propriu, aceste datorii vor fi plătite de copiii și de copiii copiilor noștri...

Între timp, băncile impart acționarilor lor străini un miliard de euro dividende. Bravo lor, numai că ar fi fost bine dacă acest profit enorm s-ar fi făcut din creditarea economiei private, a investițiilor și a consumului sănătos, deopotrivă. În fapt, acest profit s-a făcut pe seama statului – dobânzile la care s-a împrumutat statul anii trecuți au fost între șapte și zece la sută, iar băncile au plătit dobânzi la depozitele la termen ale populației de trei-patru la sută. Ironic, există o sumă de peste 60 de miliarde de euro păstrată de cetățeni și de firme în conturi curente, adică, fără dobândă

sau cu dobândă care tinde asimptotic către zero. Mai mult chiar, băncile au profitat și de fluviul de lichiditate creată de BNR, prin relaxare cantitativă. Baniți ținuți de bănci la BNR, în depozite, au fost remunerați cu șase la sută dobândă. Ecartul de doi-trei la sută dintre cele două tipuri de dobândă a creat pentru bănci profituri de 100-150 la sută, doar din trecerea timpului. E bine să fii bancă măricică, sistemică, într-o țară cu oameni și firme fără putere de negociere reală...

Asta se întâmplă când stăpânii sunt speriați și instituie poliția gândirii. Când a-i critica, a vorbi contra lor, devine o crimă de incitare la ură. Dar ce va fi când foamea ca veni? Când nu există suficientă mâncare, cei care mor sunt cei foarte tineri și bătrânii. Cine va mai putea calma revolta contra acestei nenorociri n e o - f e u d a l e ? Gerontocrații matusalemici? Îmbuibății care merg cu private jet – ul la conferințe climatico-sanitare? Președinții – ficus care zboară în vacanțe lungi cu avioane de 1,5 milioane pe cursă? Lorzii războiului și banksterii care fac continente de bani din nenorocirea oamenilor? De reținut că aceste cifre și realități palpabile sunt pentru acum. Nu sunt pentru 2025. Adică, pica fix în an electoral.

Pentru 2025, problematica e mult mai cruntă, căci vin scadențe la credite (cca 20 de miliarde de euro), plus obligația de a reaseza economia pentru a fi pregătită de vânare de vânt și de surse de energie regenerabilă cu costuri de două până la de zece ori mai mari decât cele la energia „clasică”... Poate ne trezim, totuși, din somnambulismul la care ne-au obligat pandemia și așa zisa criză climatică...

Guvernul actual nu vă vrea binele. Vă vrea banii. Casele. Veniturile din muncă. Sufletul.

Pactul Ribbentrop-Molotov, parte din preparativele celui de-al doilea război mondial

George Petrovai

La data semnării Tratatului de neagresiune dintre Uniunea Sovietică stalinistă și Germania hitleristă (la Moscova, pe 23 august 1939), tratat cunoscut cu numele de Pactul Ribbentrop-Molotov (a fost semnat de miniștrii de externe Joachim von Ribbentrop și Viaceslav Mihailovici Molotov, în prezența și spre marea satisfacție a lui I.V. Stalin), cele două lighioane, vorba lui F.M. Dostoievski, erau în raporturi atât de „amicale”, încât neîncetat se suspectau și căutau să se înșele prin declarații ce urmăreau două scopuri: 1) Politica proprie (a lui Hitler în luptă cu timpul, a lui Stalin de așteptare a sfârșitului conflictului dintre puterile occidentale, conflict pe care-l dorea și-l alimenta prin periculosul joc la două capete, fără angajarea militară a Uniunii Sovietice și – desigur – spre folosul ei); 2) Adormirea vigilenței celuilalt/celoralți, prin angajamente formale și neruperea totală a relațiilor cu occidentalii, în principal cu englezii și francezii. Însă – ne informează Florin Constantiniu în cartea „Între Hitler și Stalin sau România și pactul Ribbentrop-Molotov” (Editura Danubius, București, 1991) – „Stalin nu voia o alianță cu Anglia și Franța, și cu atât mai puțin un război alături de ele, împotriva Germaniei. Ceea ce dorea el (...) era un război între statele capitaliste, în care URSS să nu fie implicată. Abia în faza finală, când combatanții aveau să zacă sleiți, Uniunea Sovietică, posesoare a unei armate intacte, urma să intervină și să dicteze «pax sovietică»”.

Numai că socoteala de-acasă nu se potrivește totdeauna cu cea din târg (din realitate), îndeosebi în cazul celor doi dictatori bănuitori și necruțători, „care nu au ezitat să suprimă pe cei mai apropiați colaboratori, când i-au considerat incomozi: Hitler l-a executat pe conducătorul S.A.-ului, Ernst Röhm, un fidel camarad de luptă, iar Stalin l-a executat pe cel mai valoros aliat al său în lupta împotriva «opoziției de stânga», Nikolai Buharin, păstrând până la moarte în biroul său scrisoarea trimisă de acesta și încheiată cu cuvintele: «Koba (apelativul folosit de cei din anturajul lui

Stalin), la ce-ți folosește moartea mea?»”.

N.B.: Firește, numărul crimelor săvârșite de cei doi monștri (la ordin sau indirect, în vremuri de pace aparentă sau de război nimicitor) este de ordinul milioane. Îndeosebi Stalin, ne face cunoscut Roy Medvedev în cartea *Despre Stalin și stalinism* (Editura Humanitas, București, 1991) „a bătut toate recordurile politice cunoscute în istorie” în Marea epurare din 1936-1938, perioadă în care au fost arestați peste cinci milioane de oameni (zilnic se înregistrau cam 200 de execuții la închisoarea centrală a NKVD-ului de pe strada Liubianka!), fiorosul satrap gruzin descotorosindu-se în acești trei de toți adversarii politici și de generalii incomozi (M.N. Tuhacevski, I.E. Iakir, A.I. Kork, I.P. Uborevici, Egorov, Orlov, Blüher etc.), iar în anii 1947-1948 chiar de unii membrii ai familiei (Evgheenia, soția cumnatului său Pavel Alliluiev, împreună cu fiica ei Kyra, cumnata Ana, sora mai mare a Nadiei Alliluieva-Stalina).

Așa că, după semnarea Pactului și a Protocolului adițional secret (impus de ruși), potrivit căruia Basarabia revenea Uniunii Sovietice (partea germană și-a declarat „totalul dezinteres politic” pentru această regiune), Stalin și ortacii lui au inclus Bucovina pe lista revendicărilor teritoriale (mai întâi întreaga provincie, pe urmă numai partea ei de nord). Această cerere a unui teritoriu ce nu prezenta interes strategic pentru nemți, însă constituia prima depășire a acordurilor secrete din august-septembrie 1939, „a trezit aprehensiunile lui Hitler, care a constatat că partenerul său nu este dispus să se limiteze la cele consimțite (când se vor cunoaște secretele arhivelor sovietice, se va putea ști dacă formularea imprecisă a articolului 3 din protocolul adițional secret nu l-a făcut pe Stalin să creadă că Reichul se dezinteresează din punct de vedere politic de întreaga Europă de sud-est” (Florin Constantiniu).

La distincția făcută de diplomația germană (satisfacerea „problemei basarabene” era agreată de Reich, dar „chestiunea bucovineană” era „ceva nou”), Molotov a replicat cu binecunoscuta-i

impertinență muscălească: „Bucovina constituie ultima parte ce mai lipsește Ucrainei întregite” și că „Moscova nu consideră încheiată problema Bucovinei, dorind și partea ei sudică”. Ultima afirmație, pe care Molotov i-a trântit-o în față lui Hitler la întâlnirea din 12-13 noiembrie 1940 de la Berlin, a contribuit mult „în hotărârea Führerului de a-și elimina pe calea armelor partenerul dobândit în anul 1939” (Fl. Constantiniu). Mai ales că revendicările muscalilor (e drept, zone care nu prezentau interes geostrategic sau de altă natură pentru nemți), erau făcute după capitularea Franței în războiul-fulger de 40 de zile, adică atunci când „forțele armate ale Reichului se resimțeau în urma efortului depus”, deci Führerul nu putea să recurgă la forța militară „pentru a-l determina pe Stalin să renunțe la această cerere”.

Căci, ne spune același istoric, lui Hitler îi era cât se poate de clar că „Stalin dorește să creeze un precedent, cerând un teritoriu asupra căruia cele două părți – germană și sovietică – nici măcar nu discutaseră”, pentru ca altădată să vină cu revendicări „care să vizeze obiective de interes vital pentru Germania”...

În plus, pe baza instrucțiunilor primite de la Ribbentrop, ambasadorul german Schulenburg la Moscova a încercat, în scopul evitării conflictului militar („prejudiciabil intereselor germane”), „să obțină o concesie din partea sovietică”, însă la propunerea sa de-a restitui tezaurul românesc dus la Moscova în timpul primului război mondial (93,4 tone aur), Molotov i-a răspuns că această posibilitate trebuie exclusă, deoarece „România a exploatat destul timp Basarabia”! Dimpotrivă, informându-l pe Schulenburg că „în zilele următoare guvernul sovietic va prezenta revendicările sale ministrului României la Moscova”, Molotov îi cere acestuia ca guvernul Reichului să-l sfătuiască pe cel român să le accepte, altminteri „războiul este inevitabil”.

Neîndoios că toate astea l-au infuriat pe Hitler, încât – așa cum am arătat mai sus – încă din iunie 1940 (probabil după nota ultimativă trimisă de muscalii românilor) se gândea la planul de invazie a Uniunii Sovietice, plan concretizat

în atacul din 21-22 iunie 1941. De fapt, susțin unii istorici, Operațiunea Barbarossa trebuia să înceapă în primăvara anului 1941, însă a fost amânată câteva luni din cauza Operațiunii Marița (ocuparea Greciei). Dacă italienii s-ar fi descurcat în bătălia Greciei fără ajutorul lui Hitler, Uniunea Sovietică ar fi fost atacată cu tot atâtea luni mai repede, Moscova era cucerită de nemți, luptele purtându-se în sezonul cald (sfârșitul verii sau începutul toamnei), iar cursul celui de-al doilea război mondial, chiar după intrarea americanilor, ar fi fost diferit. Numai că istoria nu se face cu presupuneri, ci cu fapte concrete, oricât sunt acestea de neașteptate, respectiv de norocoase pentru învingători și nenorocoase pentru învinși...

La rândul său Stalin, a cărui strategie era servită de o „diplomație duală”, astfel el ținând cumpăna între imaginea unei Uniuni Sovietice pașnice (cică interesată de securitatea continentului) și demersurile secrete în direcția Berlinului (bunăoară, trenurile rusești cu materii prime și produse alimentare au continuat să circule spre Germania până în noaptea de 21-22 iunie 1941!), a fost realmente cuprins de turbare, ne spune N.S. Hrușciiov în *Memoriile lui*, la aflarea știrii despre căderea Franței, convins fiind că „războiul din Vest este o repetiție generală a celui din Est”: „Stalin era extrem de nervos. Chiar în timpuri normale, el avea obiceiul de a merge de colo-colo în timpul unei ședințe. Cu această ocazie, alerga de jur-împrejur, înjurând ca un birjar. Îi înjura pe francezi și pe englezi. Cum i-au permis ei lui Hitler să-i dea astfel peste cap? Acuma era rândul nostru. Stalin a înțeles asta”.

Astfel stând lucrurile, Stalin și ciracii lui (în mod deosebit Molotov) au făcut tot ce le-a stat în putință ca să înșface cât mai mult de la popoarele baltice, polonezi (Polonia a fost atacată în septembrie 1939 de nemți dinspre Vest, iar de ruși dinspre Est) și români (prin cedarea Basarabiei, Bucovinei de Nord și ținutului Herței, România a pierdut 50.762 km² și o populație de circa patru milioane), chiar cu riscul să-și supere partenerii, nefireasca alianță a naziștilor și bolșevicilor durând taman 669 de zile. Tocmai de

aceea, considerând Molotov că răspunsul guvernului român la primul ultimatum (cel din 26 iunie 1940) este imprecis („Gata să procedeze imediat și în spiritul cel mai larg la discuțiunea amicală și de comun acord a tuturor propunerilor emanând de la guvernul sovietic”), remite imediat a doua notă, în care cerea „evacuarea în decurs de patru zile a Basarabiei și Bucovinei de Nord”. Cu toată înverșunata împotrivire a basarabeanului Ștefan Ciobanu, ministrul Cultelor, și a istoricului Nicolae Iorga („Ne batem, blestem pe noi dacă nu ne batem”), pe data de 28 iunie 1940, ambasadorul G. Davidescu primește următorul răspuns de la București (trei sferturi dintre membrii Consiliului de Coroană au fost pentru acceptarea ultimatumului sovietic): „Guvernul român, pentru a evita gravele urmări ce le-ar avea recurgerea la forță și deschiderea ostilităților în această parte a Europei, se vede silit să primească condițiile de evacuare specificate în răspunsul sovietic”.

Totuși, care este părerea istoricului Florin Constantiniu despre pact și ultimatumul sovietic? Categorie în prima chestiune („Pactul Ribbentrop-Molotov a constituit factorul decisiv al izolării politice și militare a României”), el preferă să-l citeze pe mareșalul polonez E. Rydz-Smigly în cea de-a doua chestiune, astfel imprimându-i un caracter general și echivoc: „Cu germanii riscăm să ne pierdem libertatea, cu rușii ne pierdem sufletul nostru”... Spre deosebire de Constantiniu, istoricul Neagu Djuvara abordează mult mai tranșant a doua chestiune în cartea *O scurtă istorie a românilor* (Editura Humanitas, București, 1999): „Există un principiu de la care n-aveam voie să ne abatem: nu cedezi un petic de pământ fără să tragi un foc de armă”! Ajuns la final, merită să precizez că Pactul Ribbentrop-Molotov (încă) n-a fost denunțat de niciuna dintre părți, deci teoretic el este în vigoare, deși muscalii susțin că (practic) a fost anulat de atacul nemților din 21-22 iunie 1941...

Suveranism versus lichelism...

Ionuț
Țene

În ritmul cu care este compromis de sistem național-suveranismul, în cădășie cu politica fes-enisto-comasată, îmi pun problema reală și gravă, dacă un partid suveranist va putea ajunge sa mai atingă pragul electoral la viitoarele alegeri parlamentare. La acest deficit de imagine și

democrație și fără soliditatea eșafodajului democratic intern, totul devine doar o cădășie de interese.

Lipsa valorilor și a crezului, face ca orice partid să devină mort din fașă. Ideile, platformele politice, crezurile și liderii autentici aleși dau consistență și oferă valoare unui partid suveranist. Paradoxal, față de ideea generală, slugărnicia față de lider ucide orice partid, iar formațiunea politică

spectarea temelor valorice inițiale și ancestrale. Puterea suveranismului este antrenarea electoratul idealist și conectat la principial, cel mai numeros și valoros și care vrea schimbarea. Politica nu e numai despre bani cum se înșală cei mai mulți, sau despre sine, ego-uri și structuri. Întotdeauna trebuie un echilibru construit pe idei, platforme politice, credință și idealism. Valoarea se naște din echilibrul

comune, valori morale, speranțe. Fără credință și Dumnezeu nu poate exista politică. Iar fără onoare, atașamentul față de idei, valori, respectul cuvântul dat, orice partid sucombă. De fapt, fără democrație internă nu există suveranism. Astfel, suveranismul se construiește pe eșafodajul unei echipe alese, pe valori, idei, principii, crezuri. Un partid de lider, doar pe persoană

un partid fără fundamente și principii într-o ecuație politică este doar temporară, pentru că nu mai are nicio valoare și nu mai reușește să propune nimic națiunii. Un astfel de partid construit pe non-valori sau pe lipsa perspectivei și a principiilor este un „mort viu”, care nu știe, deocamdată, că a murit. Liderii care încalcă valorile menționate sau folosesc suveranismul doar ca instru-

caracter a dus politica centralistă, pe bază de interese individuale și financiare, uitându-se caraterul ideatic și programatic al patriotismului. Suveranismul românesc recent are o istorie de peste 30 de ani și s-a construit pe organizațiile național-creștine din anii '90 și pe încercări partinice național-creștine cunoscute, altele decât național-comunismul vadimisto-funarist. Suveranismul de astăzi a preluat acest filon național-creștin viguros, în subsidiaritate. Este un adevăr istoric. Fără păstrarea caracterului ideatic inițial, al fundamentelor de credință și al platformei politico-economice autohtone,- fără alegeri interne și lideri locali – suveranismul va muri. Păstrarea valorilor, a proiecției naționale pe termen lung și lideri care să le implementeze este cheia succesului pentru viitoarea guvernare în interesul națiunii și statului român, pe plan european. Fără valori, idei, principii, credință și lideri morali orice partid suveranist sucombă. De asemenea, fără fundamente istorico-morale, respectul deciziilor locale nu există

centralizată își ucide viitorul. Nu există legitimitate locală dacă candidații sunt puși doar de la centru și nu reprezintă filialele și comunitățile locale. Se pierde consistența. Puterea stă în oamenii de la baza unei formațiuni politice, care „negociază orice, dar nu principii”. (C. Coposu).

Când o mișcare suveranistă își pierde caracterul moral și revoluționar, atunci pierde electoratul idealist, non-politic care vrea schimbarea și o politică pe principii. Acest tip de electorat este cel mai numeros, dar este latent și trebuie activat. Cine reușește să-l capaciteze câștigă. Când suveranismul nu mai reprezintă vocea tăcută a poporului se risipește, iar electoratul național-creștin se retrage în carapacea rezistenței multiseclară, prin tăcere, așteptând un alt „mesia” politic. Când se ajunge să nu se mai vadă pădurea de copaci se pierde esența, iar electoratul tăcut își pierde speranța și dorința de schimbare, fapt ce duce la eșecul partidului suveranist, care a pus pus carul în fața boilor și a renunțat la re-

dintre vechi și nou, între idee și rațiune. Un partid nu e un târg fanariot, doar pentru cine dă cel mai mult sau face potul cel mai mare. În politica autentică și durabilă este vorba despre oameni, interese, idei, principii, realizări, speranțe, alegeri locale și centrale, despre lideri legitimați de votul membrilor. Vocea liderului este vocea poporului – „Vox Populi, Vox Dei”. Dar pentru acestea este necesară o autonomie locală corelată cu o credință mare în forțele interioare ale poporului și în ierarhia credinței. Individualismul trebuie pus în slujba comunității, ținând cont că doar ideile mișcă lumea. Excesul centralismului de factură materialistă duce la greșeli, pentru că omul este perfectibil, nu perfect. Propunerile de candidați trebuie mereu echilibrate conform ideii, intereselor comunității și pe profesioni. Orice partid sau mișcare care pierde caracterul național-suveranist își pierde caracterul moral și revoluționar. Un partid nu e un târg despre cine are bani mai mulți sau putere mai mare. Partidul e creat din oameni, interese, idei, realizări personale și

fizică dispăre sufocat de centralism și datorită incapacității firești, umane de a controla totul – vezi PUNR și PRM în istoria recentă. Când se „strică” sau se lovește capul cade tot eșafodajul. Cu toții trebuie să știm că obsesia controlului total vine de la cel rău, nu de la Dumnezeu. Doar diavolul vrea sa controleze totul, noi știm că Domnul este boier și lasă de la el să avem liberul arbitru. Răul este absența binelui.

În subsidiaritate, identitatea națiunii române nu ține doar de prezent. Un neam reprezintă o comunitate: trecutul, prezentul și viitorul. Suveranismul înfățișează această treime temporală în cadrul mersului istoriei spre veșnicie. Cine nu are această perspectivă trans-temporală și o proiecție în cadrele duratei lungi istorice nu poate fi un suveranist autentic. De aceea, cred că moralul are preemțiune pe scena politică, iar un partid imoral nu mai mai poate intra „unde” pe scena politică sau în istoria unui popor chiar dacă este „comasat” de interese străine democrației și națiunii. Și atunci când întră

ment de putere și îmbogățire sunt deja morți, atât din punct de vedere moral, dar și politic, dar ei nu au aflat încă asta. Sunt niște morți vii, care se vor stinge în curând vorbind singuri pe stradă. Visul și speranța unei lupte istorice nu se împiedică de căderile compromisului de azi, „comasat” sau nu. Viitorul este al celor ce cred în puterile și valorile poporului și știu să îmbine armonios rațiunea cu idealul, credința cu rațiunea, materialul cu spiritualul. Doar atunci suveranismul va aduce speranța de mai bine poporului și va conduce România spre prosperitate, democrație și demnitate...

În locul Tratatului de aderare, de mai ieri, angajamentul comun al trădării și vânzării de țară...

Cezar Adonis
Mihalache

La atât se va reduce, de fapt, tot acel stufos Tratat european de până mai ieri, toate acele pagini de „aquis” - uri și anexele inițial motivante... La impunerea trădării și vânzării de țară de către fiecare stat european... La început, probabil, tot „pe cortine”... Sau de după cortine... Cu țări care vor avea dreptul de a înlocui acordurile, și însuși tratatul de bază al UE, cu o cerere de asumare a unui angajament (ale celorlalte „părți”, desigur), și statele având „dreptul” doar de a semna aceste angajamente de trădare... Pentru că, de câțiva ani încoace, toate principiile fondatoare ale CE, toate filele de „aquisuri”, și cele ale tratatului european în sine, nu mai au nici o valoare... Și nu doar pentru că Bruxelles -ul a impus-o, ci pentru că țările membre au permis acest lucru, ajungând deja în preajma acelei zile în care nu va mai fi nevoie de un tratat, stufos și poate cu drepturi și beneficii, fie ele trecute și ca note de subsol, ci doar de o unică foaie... Nici măcar una „de parcurs”, ci strict de acceptare... Iar faptul că, astăzi, Europa ne cere să-i dăm detaliat, pe tipuri de resurse (și cantități confirmate prin studii geologice), toate bogățiile, nu mai reprezintă un alt pas intermediar, ci deja

acel ultim, final...

Practic, Bruxelles -ul nici măcar nu ne cere să devenim, explicit, turnători și vânzători de țară, trădători ai interesului național economic, ci ne oficializează în anatema în care ne-a înălțat cu fiecare zi, dacă nu imediat după aderare, cel puțin de la pandemie încoace... Pentru că scopul este unul singur... Preluarea Europei de către, nu ea însăși, ci, prin vasalii care au pus-o la îndemâna a fel și de interese, de cercurile geostrategice (și de serviciile) străine nevoilor cetățenilor europeni... De aceea, dincolo de ambalarea acestei alinieri ca o presupusă asigurare a necesarului de resurse (pentru Ucraina, război și... mediu!), de fapt, nu este vorba că Uniunea Europeană ne-ar cere să-i dăm noi, concret, aceste date... Pentru că nu are nevoie de ele, de la noi... Îi trebuie doar acea asumare a statutului de acceptare a acestei preluări dictatoriale a fiecărui centimetru de sol și subsol, iar faptul că ne cere să-i dăm toate prospecțiunile de resurse este doar o distragere a atenției... Pentru că UE ne știe deja toate bogățiile... Iar războiul în care vrea să intre, pe de-a întregul, nu atât în sprijinul Ucrainei, cât mai ales în folosul ei, prin crearea și impunerea unor pretexte transformabile, mai apoi, în impuneri dictatoriale, pentru orice mai este valoros în Europa, nu a fost degeaba

pornit... Căci, dacă nu a fost de-a dreptul stârnit de groparii Europei (deși este tot mai clar ce jocuri au fost făcute), el a fost cel puțin sprijinit, iar, acum, totul pare a căpăta, nu-i așa?!, alte dimensiuni ale „rostului”... De înțelegere, deja, aproape prin confirmare...

Și avem și un răspuns, tot mai puțin speculativ, al duratei și direcției acestui război... Cel puțin pentru Europa... Pentru că el va dura atâta timp cât va fi nevoie ca fostele națiuni ale Europei să pună la dispoziția dictaturii europene (aparent, pentru că informațiile există deja bine centralizate) acele date care, în oricare alte vremuri, ar fi însemnat ani grei de pușcărie, conflicte diplomatice, procese de spionaj industrial și economic, imixtiuni și atacuri la adresa suveranității statelor... Dar, sub pretextul crizei de materii prime, generată și de tranziția către energia verde, dar, mai ales, de nevoile industriei militare europene, UE cere acum țărilor membre să dea raportul pentru fiecare resursă. De fapt, să semneze pentru cedarea acestora unui singur control, „ca efort de război”... Pentru că războiul acoperă și trădarea, și acceptarea trădării, nu?!... Evident, UE nu are nevoie de date în mod „aritmetic”... Pentru că le are deja la îndemână, prin propriul spionaj la adresa statelor membre, inclusiv prin toate

cele programe „satelitare” de asigurare a pseudobinelui cetățenilor ei (precum cel de cadastru „gratuit” al terenurilor). Acum îi trebuie, sub acoperirea întocmirii unei centralizator al resurselor din Europa, chipurile, „pentru asigurarea aprovizionării sigure și durabile cu materii prime critice”, doar acceptul pentru ceva pe care deja îl are în bazele de date. Iar războiul în derulare și adaptarea la „energia verde” sunt motive suficiente, consideră ea, pentru a impune statelor, sub sloganul „mobilizării generale”, vânzarea propriilor interese prin cedarea drepturilor de exploatare. Prin menționarea în acest soi de nou „aquis european” doar a obligațiilor și îndatoririlor unui stat, curând, poate chiar sub riscul sancționării, nu doar la nivel de contravenții și infracțiuni, ci de-a dreptul ca delict de conduită europeană.

Și nu va fi nevoie ca statele să demareze programe de explorare la nivel național a resurselor pentru acele materii prime critice și strategice vizate prin noul regulament UE. Și de a le pune apoi la dispoziția UE, ca date precis identificabile a zăcămintelor „deținute”. Pentru că, Bruxelles -ul le are și va ști, înainte ca o țară să facă astfel de explorări și exploatare, ce resurse să-i ceară acesteia. În fond, nu este deloc vorba de o presupusă lipsă „a

informațiilor geologice actualizate privind materiile prime critice în Uniunea Europeană”, ci de forțarea statelor de a-și asuma punerea acestora la dispoziția ei. Dar asta nu înseamnă că statutul de slugă al acelora care ne conduc, guvernamental, administrativ, legislativ, politic, nu ne va pune într-o poziție și mai supusă, contribuind la asigurarea cartografiilor geologice, a campaniilor geochimice, și a întocmirii studiilor geștiințifice (și nu așa cum se făceau cele de fezabilitate pentru proiectele care ne interesau pe noi).

În alte vremuri, nici măcar foarte îndepărtate, o asemenea impunere venită de la vârful Europei ar fi dus la sfărâmarea ei... Or, dacă acum nu avem nici măcar o frământare, înseamnă că lațul este mult mai strâns decât ne-am închipuit... Iar acum poate vom înțelege și ce am „obținut”, de fapt, prin câștigarea procesului cu „Gold Corporation”... Și dacă am „câștigat” ceva... Pentru că resursele Apusenilor, și nu este vorba doar de metalele prețioase, ci și de cele rare, asociate unor astfel de zăcămintele, tot nu vor fi (ca membri UE...) ale noastre, și nici nu vor fi conservate pentru generațiile următoare. Ci vor fi precis indicate drept contribuții la efortul de „înrazboire” a Europei.

Când toți câinii își mănâncă din traistă...

Mihai
Ogrinji

Trag nădejde că Podurile de flori de peste Prut, din 6 mai 1990, au rămas încă vii, într-un fel sau altul. Cu toate că un cântec moldovenesc glăsuiește că „ce-a fost verde s-a uscat...” Nu pot să cred însă că totdeauna este așa și că, între timp, țara s-a scuturat de tot. Și nici că Prutul a... secăt. Nu-i vorba, sunt destui care tot încearcă să ne împuțineze și credința în noi înșine, și identitatea, și sufletul, și pământul. Fără să fie uitate Podurile de flori – chiar ar fi mare păcat -, românii adevărați rostuiesc în fel și chip alte și alte poduri, greu de imaginat, în primul rând, de instituțiile statului dâmbovițean, ca și cele ale „statului” de pe malurile Bâc-Bâzdăului. Cărmacii din dreapta și din stânga Prutului nu doar eludează procesul reînțegririi, reunirii neamului, ci afișează îndărătnicie, ostile, ca să nu zic comportament profund trădător.

Pe 13 aprilie, am fost la Curtea de Argeș, la o întrunire mai puțin obișnuită.

Multă energie, mulți români și basarabeni la un loc – văzuți și nevăzuți –, animați de o stare care ar fi normal să fie la tot pasul. Din păcate, nu se întâmplă asta. Dar nu-i nici izbeliștea pe care o propagă unii și alții, „dezinteresați”, spre instaurarea un prohod românismului, în general. Un cuprinzător reportaj-comentariu realizat de doamna Eugenia Tofan, de la Chișinău, și postat pe facebook mă scutește de a-mi mai da cu părerea despre acea minunată întâlnire. Asta nu înseamnă să nu trebuie să sporim permanent starea de românism plămădită și crescută, de aproape trei lustri, la Curtea de Argeș cea voievodal-regală, în paginile revistelor Curtea de la Argeș și Literatura și arta, admirabilă lucrare, în primul rând, a academicienilor Gheorghe Păun și Nicolae Dabija veritabili ctitori și piloni ai „Podului de reviste”.

Pe lângă câteva bucăți din ultimele două apariții ale revistei România pitorească și ale cărții „Pe Nistru, spre izvoare”, semnată de remarcabilul condeier și patriot basarabean Alecu Reniță și apărută în Colectia Verde,

am mai luat cu mine, la Curtea de Argeș, și un exemplar din revista... „Secolul 21” (nr. 10-12/2006). Mai aveam cu mine și câteva „poduri” – reviste și tipărituri ale minorităților de la noi, finanțate cu o râvnă bezmetică de Guvernul român. Ei bine, este vorba de același Guvern, ca instituție – în felurile lui alcătuirii cu hăitași de tot soiul – care risipește, cu totală inconștiență și lipsă de demnitate, sume greu de imaginat de la bugetul românilor pentru a cumpăra, ani și ani la rând, voturile grupurilor de alt neam din Parlamentul nostru. În tot acest timp, așa-zisele Guverne ale României, prin Departamentul românilor de pretutindeni – sau cum s-o mai numi el – au tăiat sistematic, până la eliminare totală, fondurile menite să sprijine publicațiile românești ale comunităților din jurul țării, aflate sub ocupație pravoslavnică. Mai cu seamă au fost și sunt vizate tipăriturile – adevărate cetăți de conștiință românească – de dincolo de Prut. Asta se întâmplă cu Literatura și arta, Natura, Limba Română de la Chișinău, și nu numai, publicații care întrețin identi-

tatea românească, în general, într-o provincie în care propaganda rusească și ucraineană, mancurtizează, suprimă populația autohtonă, românească. Și nu numai la modul figurat. Toate acestea în condițiile în care în țară, de pildă, albanezii – urmașii vestiților arnauți din jurul voievozilor noștri medievali – tipăresc într-o veselie, cu sprijinul financiar al Guvernului român, tot soiul de lucrări bilingve, de la reviste la dicționare, de la ghiduri (inclusiv un ghid turistic al Albaniei!) la cărți de poezie, istorie ori... rețete de bucate albaneze... „Se sparie gândul”, vorba cronicarului... Sau, cum spuneau bătrânii noștri de odinioară, când ești prost ajungi de-ți mănâncă toți câinii din traistă...

Ei bine, s-a ajuns aici nu din prostie sau neglijență. Ci printr-un program nemernic, finanțat cu osârdie de Guvernele noastre și pus în aplicare prin tot felul de alogeni, șperțari, impostori, profesori. S-a creat, astfel, o stare încât românii de bună credință să se simtă împovărați, vinovați dacă sprijină, cum este și normal, ideea reunirii tuturor pământurilor noastre istorice.

Ceea ce întâlniți în multe dintre paginile reproduse din revista „Secolul 21”, un vrednic precursor (partener ?) al antiromânismului cultivat cu fervoare de editura Humanitas înlătură necesitatea vreunui alt comentariu. Sunt parcă pagini-stafii scăpate, cumva, de sub freza unui H.R. Patapievic, Lucian Boia, Neagu Djuvara și atâția alții. Faceți efortul și citiți reproducerea din Secolul 21, în care elucubrațiile unor Nicoleta Esinencu, Irina Mavrodin, ca să dau doar două exemple fără să fi fost vreodată misogin, vă dămiresc cu prisosință ce spirit românesc a fost și încă este încurajat la Chișinău și nu numai.

Așa stând lucrurile, cu atât mai vrednic și de prețuit se arată Podul de reviste, cu Cetatea de la Argeș și Literatura și arta, temeinice „picioare” și „capete de pod” întru rezistență și încredere în destinul nostru românesc.